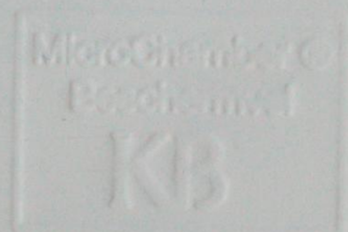

KB

ROELAND,

TREUR-SPEL.

Het Frans Opera gevolgt.

Door

T. ARENDSZ.

T'AMSTERDAM,

By ALBERT MAGNUS, op den Nieuwendyk, in den Atlas, by den Dam. 1686.

Met Privilegie.

COPYE

Van de

PRIVILEGIE.

DE Staten van Hollandt ende Westvrieslandt doen te weten. Alsoo Ons vertoont is by eenige Liefhebbers van de Nederduytsche Tael en Poezy, hoe dat sy al voor eenige Jaren, na het voorbeeld van de Italiaensche en Fransche Academien, t'Amsterdam opgerecht hadden, een Konstgenootschap onder de Prent en Sinspreuke van NIL VOLENTIBUS ARDUUM, Waar in dagelyks gearbeyt was, en noch wiert, tot voorsettinge van onse Taal en Dichtkunst, gelyk ook al eenige werkjens, nu en dan daar van in 't licht gekomen, en door den druk gemeen gemaakt waren; en dewyl van tyt tot tyt uytgegeven souden worden grootere werken, die by dat Konstgenootschap, sommige reets gemaakt, sommige noch onderhanden waren, waar toe het selve boven haar tyt en arbeyd. noch groote kosten tot den druk, en wat daar meer toebehoort, soude moeten doen, en vermits ook niet sonder groote reeden gevreest wierdt, dat al het gene van eenigh belang zynde, by het selve Konstgenootschap uytgegeven soude worden; aanstonts door andere soude mogen werden nagedrukt, en sonder eenige opmerking, veel min naauwkeurigheidt der Spellingh of nettigheydt der Tale, aan al de wereldt gemeen gemaakt, waar door het goede Insigt tot opbouwing der Nederduytsche Tale, ende voortsettinge van de welsprekentheydt in de selve verhindert, en de lust om daar in voort te gaan aan het voorseyde Konstgenootschap soude benomen worden; soo hadde sich het selve Konstgenootschap genootsaakt gevonden, om sich te keeren tot Ons, ootmoedelyk versoekende dat het Ons gelieven mogte haar te begunstigen alle de werken, die uit het selve Konstgenootschap in 't licht gebraght soude worden, met Ons Octroy van 20 jaren lang, en onder soodanige straffe tegen de gene, die de selve soude nadrukken, verkoopen, oft elders naargedrukt, in dese onse Provintien voeren om te verkoopen, als het Ons soude gelieven goet te vinden. SOO IS'T, dat Wy, de Sake en 't Versoek voorsz. Overgemerkt hebbende, en genegen wesende ter bede van de Supplianten, uyt Onse rechte wetenschap. Souvraine macht ende authorireyt de selve Suplianten geconsenteert, geaccordeert, en geoctroyeert hebben, consenteren, accorderen, ende Octroyeren, mits desen; dat sy gedurende den tyd van vyftien eerstkomende jaren, de Werken by het voornoemde Konstschap, onder den Tytul van NIL VOLENTIBUS ARDUUM gemaakt werdende oft alrede zynde, binnen den voornoemden Onsen Lande alleen sullen mogen drukken, uytgeven ende verkoopen, verbiedende daarom allen en een iegelyken, de selve Werken na te drukken, ofte elders naargedrukt binnen

nen Onsen Lande te brengen, uyt te geven ofte te verkoopen, op verbeurte van alle de naargedrukte, ingebraghte ofte verkofte Exemplaren, ende een boete van drie hondert guldens daarenboven te verbeuren, te appliceren een derdepart voor den Officier die de calange doen sal, een derde part voor den Armen ter plaatse daar het casus voorvallen sal, en de resterende derde part voor de Suplianten. Alles in dien verstande, dat Wy de Supplianten, met desen Onsen Octroye alleen willende gratificeren tot verhoedinge van hare schade door het nadrukken van de voorsz. Werken, daar door in geenige deele verstaan, den Inhoude van dien te authoriseren ofte te advouëren, ende veel min het selve onder Onse protectie ende bescherminge eenig meerder credit, aansien ofte reputatie geven; Nemaar den Supplianten in cas daar in iets onbehoorlyks soude mogen influeren, alle het selve tot haren lasten sullen gehouden wesen te verantwoorden, tot dien eynde Wel expresselyk begeerende, dat by aldien sy desen Onsen Octroye voor de selve Werken sullen willen stellen, daar van geene geabrevieerde ofte gecontraheerde mentie sullen mogen maken; Nemaar gehouden sullen wesen, het selve Octroy in 't geheel, en sonder eenige Omissie daar voor te drukken, op pene van het effect van dien te verliesen. Ende ten eynde de Supplianten desen Onsen consente en Octroye mogen genieten naar den inhoudt van desen doen laten ende gedogen, rustelyk, vredelyk ende volkomentlyk genieten ende gebruyken, cesserende alle beleg ende wederleggen ter contrarie. Gedaan in den Hage onder Onsen grooten Zegele hier aan doen hangen, den xv. Maart, in 't Jaar onses Heeren en Zaligmakers duysent ses hondert seven en seventigh.

A. B[t]. d'ASPEREN,
1677.

Ter Ordonnantie van de Staten

HERBERT van BEAUMONT,
1677.

Het KONSTGENOOTSCHAP heeft het Récht van de bovenstaande PRIVILEGIE, aangaande ROELAND, vergund aan ALBERT MAGNUS, Boekverkooper tot Amsterdam.

In Amsterdam, *den* 19 *Iuly*, 1686.

AAN DEN

LEZER.

ONder alle de Fransche Operaas die tot noch toe in het licht zyn gekomen héb ik er geen gevonden dat ik zo bekwaam oordeelde tot een spél gebragt te konnen worden als dat van Roeland, overmits de andere vol zyn van Goden én Godinnen, én moeyelyke konstwerken, daar dit geheel vry van is, in het doorleezen van het zelve bevong my de lust om zulks te onderneemen, hoewel de schraalheid van woorden my genoodzaakt heeft de redeneeringe uit te breiden, doorgaans eenige daar by te voegen én méde my niet te stip aan de woorden nóch redeneeringen te houden. Een groot gedeelte van de Zangen die my dacht daar gevoeglykst in geschikt te kunnen werden, hébbe ik op dezélve maat, én toon als in het Fransch daar in gebragt, in de vier eerste bedryven héb ik de Tooneelen, én Vertooners te eenemaal gevolgt maar bevond het laatste zo kort dat ik het zélve eenigsins

héb moeten veranderen, én Aſtolfus die anders in het eerſte Tooneel vertrékt, daar doen blyven, alzo zyn vertrék alleen geſchied om LOGISTILJA in de geheimeniſſen van haare bezweeringen niet te ſtooren. Dat hier niet nodig is, alzo ik haar in plaatze van toverkunſt de geneeskunde toeeigene, gelyk ik doorgaans in het Spél al wat de tovery behélſt uitgelaaten of verandert héb: als de betoverde Bron der Liefde, de betoverde minnaréſſen, de Ring die Angelika onzichtbaar konde maaken, én de bezweeringen van Logiſtilja, dat op ons Tooneel alleen een mommery verbeeld, om Roeland, (die ik door een koſtelyke drank hém van Logiſtilja gegeeven, doe ruſten) op zyn ontwaaken, te verheugen. Voor de ring van Angelika ſtélle haar gezwindheid in zich te verbérgen, voor de betoverde minnaars, vernoegdé verliefden, voor de betoverde Bron, eene natuurlyde, én voor Ziliantes door Roeland uit zyn betovering verlóſt, een Vórſt door Roelands dapperheid in zyn Ryk herſtéld, als veel gevoeggelyker, én dén aanſchouweren veel gelooffelyker. Wat ver-

verders het ſtuk belangt, het is getrokken uit de raazende Roeland van Arioſte.

Het beſtaat in vyf Bedryven, ieder op een byzonder Tooneel. De ſierlykheid van de zélve, de pracht der kleederen, én andere byzonderheden zullen moogelyk den Liefhébberen de miſlagen die hier, én daar in het ſpél moogen zyn, over het hoofd doen zien, én hun genoegen oorzaak weezen dat andere méde aangemoedigt zullen werden om diergelyke ſtukken in het licht te bréngen.

VERTOONERS.

ANGELIKA, *Coninginne van Cathay.*
TEMIRE, *Vertrouwde van Angelika.*
STAATJUFFERS, *van Angelika.*
HÓFSTOET, *van Angelika.*
MEDOOR, *van het gevólg van een der Afrikaansche Koningen.*
ZILIANTES, *Prins der Oostersche Eylanden.*
BÉNDE *van Eylanders, van Ziliantes gevolg.*
ROELAND, *Neef van Karel de Groote, én de allervermaardste der genooten van Vrankryk.*
BÉNDE *van Minnegoodjes.*
BÉNDE *van Verliefden.*
HET VOLK *van Cathay, Onderdaanen van Angelika.*
ASTÓLFUS, *Vrind van Roeland.*
KORIDON, *Harder, Minnaar van Belize.*
BELIZE, *Harderin, Beminde van Koridon.*
THÉRSANDER, *Harder, Vader van Belize.*
BÉNDE *van Harders.*
BÉNDE *van Harderinnen.*
LOGISTILJA, *Prinséſſe, in de geneeskunde érvaaren.*
BÉNDE *van Hofjoffers.*
BÉNDE *van Hélden schimmen.*
De ROEM.
GEVOLG van de ROEM.
De SCHRIK.
De FAAM.

ROE-

ROELAND,

TREUR-SPÉL.

Het Frans Opera gevolgt, én uitgebreid.

EERSTE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

ANGELIKA. *zingende.*

Ach! hoe gevoel ik my ontroert,
Nu Min mét myn Eer oorlog voert.
Ik en weet wie van bei 't zal winnen:
Myne Roem ménigmaal verovert myne zinnen;
Ménigmaal heeft Min het gebied.
Ieder uur, ieder uur zo gevoel ik van binnen
Veel verwoeder de stryd beginnen.
Wat smart, helaas! o wat verdriet!
O lastige Eer, o heilloos minnen!
Verlaat uw' wreedheid nooit myn treurig harte niet?

TWÉDE TOONEEL.

ANGELIKA, TEMIRE.

TEMIRE.

Is 't mogelyk, Mevrouw, dat gy geen meer verlangen
Betoont om 't dier geschénk dat Roeland zénd te ontfangen?

Die onwaardeerb're ſnoer van paarlen, hier gebragt
Van daar de Morgenzon het aldereerſt de nacht
Door zyne glans verjaagt. Door duizend dapp'e daaden
Heeft zynen arm, die nooit zyn kloekheid heeft verraaden,
Zo heerelyk een prys grootmoediglyk behaalt;
Dient zulk een dienſt niet mét wat dankbaarheids betaalt?
Kan zo veel liefde dan uw hart nóch niet beleezen?
Zult ge eeuwiglyk voor hém dan onverſchillend weezen?

ANGELIKA.

Die onverwinb're Héld heeft reeds te veel gedaan
Om mynent wil; helaas! ik voel myn hart belaân,
Om 't loon dat ik behoor aan zo veel dienſt te ſchénken.
Temire, érinner my, én hélpme ſteeds gedénken
Hoe veel ik me aan zyn deugd, én trouw verſchuldigt vind.

TEMIRE.

Gedénkt Mevrouw niet meer hoe vierig hy haar mind?
Hoe ménigmaal die Héld zyn roem, én dierbaar leeven
Om u heeft in gevaar van nood, én dood begeeven?
Zou 't mooglyk kunnen zyn, daar 't al de waereld weet,
Dat gy alleen, Vórſtin, zoo groot een dienſt vergeet?

ANGELIKA.

Temire, ik dénk zo veel als is in myn vermoogen
Aan zyne dapperheid, die alles ziet geboogen,
En aan zyn trouwe min; maar 'k vrees, in dit geval,
Dat ik, ſpyt al die zórg, my zélf vergeeten zal.
Myn fierheid, duchte ik, zal nóch deeze dag bezwyken.

TEMIRE.

Mevrouw, doe Roeland op uw beurt uw' liefde blyken.
Een Héld, door zyne deugd, én daaden zo beroemd
Dat hém geen vólk, hoe vér, als mét verwond'ring noemt!
Vórſtin, uw' fierheid zal zich zélve trooſten konnen
Wanneerze door de roem word van de min verwonnen,
Dénk aan de dapperheid van uw verliefde Héld,
Wiens arm een troon, bereids aan 't wankelen, hérſtélt.

ANGELIKA.

Helaas! hoe ſchoon verſchynt Medoor ſteeds voor myne oogen!
Hoe voel ik my door zyn bekoorlykheên bewoogen!
Dat gloeyend rood verſpreit op 't heuggelyke wit
Van 't blinkend aangezigt, die oogen zwart als git,
Die blonde lókken die de zon zyn glans ontrooven,
En al wat hier beneên aanbid'lyk is verdooven.
Ach! waarom is hy by die ſchoonheid zo beroemd
Als Roeland niet!

TEMIRE.

Medoor!

ANGELIKA.

Myn zwakheid, hoe verbloemt,
Word eindlyk meeſter, hoe 't myn grootsheid ook mag kwéllen.
'k Zie u op 't hooren van die woorden u ontſtéllen:
Ay, wil niet veinzen, ſpreek, 'k begeer het; houw myn hart
De ſchandelyke keur daar min my in verwart,
Op 't allerhaat'lykſt voor, gy zult my niet mishaagen.

TEMIRE.

Een man van duiſter bloed, én onbekénde maagen
Geſprooten! hoe, Mevrouw, verdient Medoor de min
Van zulk een ſchoone, fiere, én groote Koningin?
Een Koningin die nooit als met een diep verachten
De grootſte Koningen zag na haar liefde trachten!

ANGELIKA.

Myn hart was gantſch geruſt, bevryd van zorg, én pyn
En ik dacht eeuwiglyk in zulk een ſtaat te zyn,
Als ik Medoor gekwétſt zag liggen voor myne oogen,
Zieltoogende uitgeſtrékt; 'k wierd in myn ziel bewoogen
En boog my tot zyn hulp; maar, 't loon dat ik geniet
Voor myne byſtand is het hartzeer, én 't verdriet
Dat ik bezuuren moet. Helaas! het médelyden
Dat ik Medoor toedroeg kwam myne ziel beſtryden

Met liefde; myne ſmart vergrootte na de maat
Dat zyne wond genas, én 'k voel my in een ſtaat
Dat ik in gevaar loop van nimmer te geneezen.

TEMIRE.

Mevrouw, verban van u het geen u zulks doet vreezen.
Doe hém vertrékken.

ANGELIKA.

'k Weet myn Roem eiſcht zulks van my;
'k Moet haar voldoên? wat ſmart het myne liefde zy.
Ja, laat ons hém terſtond uit myn gezigt verdryven.
Dat hy vertrék, ja. Maar waar zal myn minnaar blyven?
Myn fierheid die bezwykt. Medoor verbannen? ach!
Ik zie me aan de Oever van de dood door deeze ſlag.
't Moet échter zyn; hy ga. Maar, hémel! 'k zie hém komen,
Hy ſchynt te mymeren. Myn hart begint te ſchroomen.
Wat baart zyn komſt aan myn ontruſte ziel verdriet.
Hy nadert, blyf Temire, ik bid verlaatme niet.

Angelika, én Temire gaan ter zyden.

DERDE TOONEEL.

MEDOOR. *zingende.*

Ach! wélk een ſmart
Als men moet in zyn hart
Het minnevier verſmooren!
Ach wélk een ſmart
Wanneer men mint verlooren!
'k Min een Vórſtinne; helaas! wat droom houd my benart?
Vergeet ik uit wat bloed ik bén gebooren?
Tot wat ſtaat boven my het lót haar heeft verkooren?
Ach, wat ramp tréft myn ziel! wat waan houd my verwart!
Hoe ménig Vórſt heeft haar min niet getart?
Wil door een vuur dat haar hoont, haar niet ſtooren;
Nóch uwe min, van nu voortaan,
O onbedachte, niet meer hooren.

Ach! wélk een smart
Als men moet in zyn hart
Het minnevier versmooren!
Ach! wélk een smart,
Wanneer men mint verlooren!

VIERDE TOONEEL.

MEDOOR, ANGELIKA, TEMIRE.

MEDOOR.

U word gelyk ik hoor, een kostelyk kleinood
Van Roelands wégen aangebooden; door hoe groot
En stérk een' liefde hy steeds te uwaards word gedreeven
Wil hy, hoe vér van hier, daar door te kénnen geeven.
Maar, door wat moeylykheên die prys ook is behaalt,
Ik acht zyn arbeid door dat heil genoeg betaalt.
Gelukkig Héld!

ANGELIKA.

Misschien is zyn geluk vry minder;
Hoe meer zyn' liefde blykt, hoe meer ze my tot hinder
En onrust strékt. Helaas! het is me sléchs verdriet
Aan hém verplicht te zyn. Medoor, beny hém niet.

MEDOOR.

't Geluk van u te zien mag aan hém niet geschieden,
'k Bekén het.

ANGELIKA.

'k Zal zo lang ik leeve voor hém vlieden.
Zyn diensten zyn me onwaard; én hoe hy meer betoont
Dat hy me mint, hoe meer myn hart zich acht gehoont.
My vleijen is voor hém my meer én meerder térgen.
'k Zal my, waar hy me ook vólgt, voor zyn gezigt verbérgen,
En tracht voortaan alleen, in zékerheid, de wyk
Te neemen, om voor hém te schuilen, in myn Ryk.
Maar 'k moet eerst weeten of gy u zult overgeeven

Aan myn geboôn, én will', Medoor.

MEDOOR.

Vórstin, myn leeven
En dood ſtaan in uw' magt. Wél eer was ik verknócht
Aan mynes Koningsdienſt, die ik op zyne tócht
Van de Oever van de Nyl tót hier toe durfde vólgen,
In ſpyt van doodsgevaar; maar 't lót, op hém verbólgen,
Heeft hém, terwyl hy roem ging zoeken door zyn zwaard
Doen ſneüvelen; de dood had my met hém gepaart,
En ik had hém verzélt na 't ſterven, zo 't meêdoogen
Van u my niet weêr had uit 's doodsgewéld getoogen.
Ik voel voortaan geen vreugd in myn verpligt gemoed.
Als dan, Mevrouw, wanneer 't uw wélbehaagen doet,
Gebie 't geen u belieft.

ANGELIKA.

Medoor, wil vry gelooven
De zórge voor uw heil gaat al myn zórg te booven.
'k Héb 't reeds getoont, én ik dank dés de Hémel, die
My heeft gegunt dat ik myn hulp gezégent zie;
Maar, eindlyk is het tyd myn roem haar beurt te geven.
'k Bén uit meêdoogenheid voorheen by u gebleeven,
Toen myne byſtand u van nooden was, nu zyt
Gy uit gevaar geréd, dies is het eenmaal tyd
Dat wy ons wéder van malkander moeten ſcheiden;
Vertrék.

MEDOOR.

O Hémel!

ANGELIKA.

Ga, Medoor,, ga, wil niet beiden

MEDOOR.

Helaas! Mevrouw, waar in hébik u tóch mishaagt?

ANGELIKA.

Het is geen toornigheid die myne zinnen jaagt,
Verban die zorg, én zyt in 't minſte niet verlégen:
Ik bén u alzo zeer als ooit voor heen genégen;
Weet dat my uw verdriet geen minder ſmarte doet;

Ik

Ik bén met u begaan ; maar évenwél gy moet
Vertrékken.

MEDOOR.

Zal ik u dan nimmer weêr aanſchouwen ?

ANGELIKA.

Kies zélf in wélk gewéſt gy u begeert te onthouwen.
'k Zal zórgen voor uw lót.

MEDOOR.

Nu my Mevrouw verſtoot
Uit haar gezigt wil ik niet anders als de dood
Gaan zoeken.

ANGELIKA.

Neen, Medoor, draag zórge voor uw leeven :
Gedénk dat ik het u héb wéderom gegeeven.
Wraak door uw ongeduld myn zórg, én weldoen niet ;
Peins wélk een hoon daar door aan myne gunſt geſchied

MEDOOR.

Helaas! Mevrouw, kunt gy me 't leeven noch gebieden
Daar gy aan my beveelt uit uw gezigt te vlieden ?
Mag ik myn dagen die ik u voortaan alleen
Moet danken, in uw' dienſt niet ſlyten, én beſteên ,
Wat zyn ze my dan waard? wien ſtaanze me op te draa-
(gen.

ANGELIKA.

'k Wénſch dat ge vér van my, in ruſt, én wélbehaagen
Een béter lót geniet.

MEDOOR.

Hoe zou zulks moog'lyk zyn ?
Uw woorden baaren reeds me een doodelyke pyn ;
Nu mag ik u nóch zien, én voel me reeds verwonnen
Van ongedult ; hoe zal, hoe zal ik uitſtaan konnen
't Gewéld van myne druk, als 't oog u niet meer ziet ?
Waarom behield ge my ? waarom liet gy me niet ,
Aanminnige Vórſtin, voorheen in 't bloed verſmooren.

ANGELIKA.

Medoor, wil door geklag myn ziel niet meer doorboo-
(ren
Ik hoor niet meer na u, wat ſmarte 't my ook doet ;
Dies ſtaak uw vruchteloos weeklaagen tóch, gy moet

[Vertrékken.]

MEDOOR.

Hémel!

VYFDE TOONEEL.

ANGELIKA, TEMIRE.

ANGELIKA.

'K zal Medoor nooit meer aanſchouwen;
Nu heeft myn fierheid 't véld op myne min behouwen.
Maar, wiſt ge wélk een ſtórm myn ziel heeft uitgeſtaan
Eer zich myn hart om hém te bannen nóch liet raân!
Temire, kunt gy zulk een ſtryd wél récht bezéffen?
Medoor, hoe zal die ſlag uw' droeve zinnen tréffen!
Hy ging wanhoopend wég. Helaas! in wélk gevaar
Word hy door my geſtelt! Hy zal gaan ſtérven, maar
'k Bén oorzaak van zyn dood, 'k zal hém niet overlee-
Ach! dat gedénken doet my ſidderen, én beeven. (ven.
Myn liefde ontvonkt op nieuw, én maakt myn fierheid
ſtom.
Neen, dat hy niet vertrék, ga, roep hém wéderom.
Maar, ach! wat wil ik doen? hoe voel ik my belaaden?
Zal myne zwakheid om de min myn eer verraaden?
O Hémel! in wat ſtaat bevinde ik my geſtéldt!
Helaas! houd liefde in 't eind op myne roem hét véld,
Zo moet ik zékerlyk van énk'le ſchaamte ſtérven.
Maar moet ik zyn gezigt, én by zyn eeuwig derven,
Zo ſtérf ik van verdriet.

TEMIRE.

Mevrouw, ſtél u geruſt;
De afweezendheid heeft vaak de liefde in ſlaap geſuſt.
Die vlam zal als hy uit uw oog is wel verkoelen.

ANGELIKA.

De afweezendheid doet ons die ſmart te zwaarder voe-

TEMIRE.

Men ziet het tégendeel nóchtans het meeſt geſchiên.

AN-

ANGELIKA.

Hoe! 'k zal myn minnaar, 'k zal Medoor nooit weder (zien?
Hy is voor eeuwig dan, helaas! van my gescheiden?
Hoe mogt ge my tót zulk een wreed besluit verleiden?
Temire, 'k héb uw raad hoe stréng zy was gehoort;
Maar, roep hém wéderom, ik wil hém zien, ga voort;
Vlieg... maar, indien hy keert... geen nood... ja, laat hém komen.
Neen, toef... ik wil... helaas! wat héb ik voorgenomen?
Ach, weet ik wat ik wil?

TEMIRE.

Ik bid verbérg uw' rouw.
'k Zie vreemdelingen tot u naderen Meyrouw.

ZÉSDE TOONEEL.

ANGELIKA, TEMIRE, ZILIANTES, *Bénde van Indiaansche Eilanders.*

ZILIANTES, *Angelika een parelsnoer aanbiedende.*

Mevrouw, zie hier een Vórst, uit ver gelégen' Landen
Gereist door Roelands last, die my van dwingelanden
Geréd heeft, én hérstéld, dies ik me vind verpligt
Aan zyne kloekheid voor myn kroon, én 't lévens licht.
Hy wou geen ander loon voor zyne dienst begeeren
Als deeze parelsnoer, die hy u doet vereeren.
Ontfang van myne hand, Vórstin, hét édel loon
Van zyne dapperheid, 't wélk u word aangeboôn
Van daar het Aardryk 't eerst het daglicht ziet genaaken.
Gy doet die groote Héld in uwe liefde blaaken,
Maar wie uw schoonheid, én bekoorlykhéden ziet,
Verwondert zich voortaan van zyne liefde niet.
Wat héld die zich niet van uw gaaven liet verheeren?
Wat Vórst die u niet van zyn hart liet triomfeeren.

Terwyl Ziliantes de Parelsnoer overgeeft, word door zyn Gevolg van Indiaenen gezongen, én na de wyze van hun landschap gedanst.

ZANG.

Triomfeer, o Koninginne,
Triomfeer, toon u gewéld.
Het is alleen de grootste Héld,
Aan wien behoort, o Vorstin, uwe minne.
Triomfeer, o Koninginne,
Triomfeer, toon uw gewéld.

EINDE VAN HET EERSTE BEDRYF.

TWE-

TWÉDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

Het Tooneel verbeeld eene fontein, in het midden van een vermaakelyk Bosch.

ANGELIKA. TEMIRE, *Gevólg.*

TEMIRE.

Waar heen, Mevrouw, word gy door uwe min gedreeven?
Wilt gy u t'eenemaal die kwélling overgeeven?
Wélk een vervoering is 't die u betoverd houd,
En dus in eenzaamheid doet mymeren in 't woud?
Hoe hébt gy 't liefde nat zo diep in 't hart gezoogen?
Ay vlie die snoode bron, wiens doodelyk vermoogen
De réden in ons hart vaak te eenemaal verdooft,
En ménig ed'le ziel zyn rust, én vryheid rooft:
Gelukkig die zich van 's mins banden houd ontslagen!

ANGELIKA.

Myn hart moet zyne smart geduurig mét zich draagen,
Waar 't zich ook keert, óf wénd. 'k Voel myn verliefd gemoed
Door duizend kwéllingen verdrukt, én omgewroet.
Temire, hoort ge myn beklémde ziel niet zuchten?
Waar zal ik heenen gaan? hoe is de min t'ontvlugten?
Helaas! ik héb Medóor verbannen! myn verdriet
Is doodelyk. Waarom belétte gy hem niet
Voor eeuwig zich van my, én myn gezigt te scheiden?
Waerom hébt gy hém nóch slechs niet één dag doen beiden?
Of ik, gelyk 't gebeurt, my mogt beraân.

TEMIRE.

Mevrouw,
Hoe, was ik niet verpligt om uwe last getrouw

Te

Te volgen? ſcheen hy niet verbannen uit uw' zinnen?
En durfde ik dénken dat gy hém ſtraks weêr zoud minnen?

ANGELIKA.

Dorſt gy me, om myne dood te keeren niet verraân?
O wreede trouwigheid! nu is 't mét my gedaan.
Myn hart is als een ſchip in 't midden van de baaren;
Ach! 't onweer van myn ziel is nimmer te bedaaren.
Myn kwaal is buiten hoop, én van de dood alleen
Wacht ik geneezing van zo veel rampzaligheên.
Hoe diep, helaas! lég ik in liefdens zé verzonken.

TEMIRE.

De prikkel van de Roem hoorde u 't gemoed t'ontvonken;
Mevrouw, zy roept u toe, ay hoor na haare raad.
Ontſla u van de min, én wapen u mét haat.
Verwin uw zwakheid, laat uw fierheid zegepraalen.
Gy kunt indien gy wilt.

ANGELIKA.

Helaas! myn zinnen dwaalen.
Ik bén myn zélfs niet meer.

TEMIRE.

Waak op, Mevrouw, 't is tyd,
Het middel is naby. Ay ſpaar u zélf 't verwyt
Uw's zélfs. Wél aan, vaar voort, laat zich uw' ziel verkloeken
En....

ANGELIKA.

Vérg me niet na iets onmoogelyks te zoeken.
Vergeefs zocht ik in myn verrukt gemoed na haat;
't Is zo vol liefde dat het gantſch geen plaats meer laat,
Voor eenig and're zucht. Neen neen, zulks is verlooren.
Maar waar toe te zoeken, om zo zoet een vlam te ſmooren,
Na haat. Geenſins; helaas! wat vérgt, wat raad ge my?
Temire, neen; ik ſchuuw zo wreed een tieranny.
Myn minnaar haaten die om myne min gaat ſterven?

Ver-

Verdient Medoor myn haat én afkeer te verwérven ?
Neen zulk een wreedheid wyk voor eeuwig uit myn zin.
Ik ſchrik'er voor: houd op ; 'k wil liever, hoe de min
My ook verdrukken mag, hoe wreed zy my mag weezen,
De dood bezuuren, als door zulk een hulp geneezen.

TEMIRE, *met een dienaar, én Staatjoffer van Angelika. zingende.*

O: wie kan genoeg beklaagen,
Een hart door de Liefde verblind ?
Ach! wat bezuurt die mind!
Wat al ſmart doet Liefde verdraagen!
Hoe licht, Helaas! dat vier begint,
En, helaas! hoe zwaar word m'ontſlagen!
O: wie kan genoeg beklaagen,
Een hart door de liefde verblind ?

ANGELIKA.
'k Hoor iemand komen.

TEMIRE.
Het is Roeland.

ANGELIKA.
Laat ons wyken.

TEMIRE.
Mevrouw, hém ſchuuwen die zo groot een min doet blyken ?
Een héld, die alles ſléchs om u te zien verlaat,
Die alles om u waagt, verdient die uwe haat.

ANGELIKA.
Hy hoopt vergeefs, én door wat min hý word gedreeven,
'k Wil liever ſtérven als my aan hém overgeeven,
'k Ga my verbergen.

TWEDE TOONEEL.

ROELAND, ANGELIKA, TEMIRE, *Gevolg.*

ROELAND.

Mag my dan de gunst geschiên,
O schoone Angelika, u eindelyk te zien.
Maar, hémel wat is dit, wat droom bezwalkt myne oogen?
Wat tovery heeft haar aan myn gezigt onttoogen!
Waar is zy heenen? wat is de oorzaak datze vliet?
Ik zoek, ik roep, ik zucht, helaas! maar zucht om niet.
Angelika, door wélk een razerny gedreeven
Hébt gy, ontménschte! zo ondankbaar my begeeven?
O wreede! wat vervoert uw onmédoogend hart?
Wat vreugd, óf wat vermaak schépt gy uit myne smart?
Waar door verdien ik uw verachting? om wat réden?
tégen Temire.
Gy weet, Temire, wat ik om haar héb geleeden;
Wat ik voor haar al héb bedreeven, én gy ziet
Wat loon myn trouwe min, na zo veel dienst geniet.

TEMIRE.

Het is een misdaad u geen achting te bewyzen, (zen
Uw' dapperheid heeft lang uw' roem zo hoog doen ry-
Dat, zo uw hart zich sléchs mét achting hield te vreên,
Men niemand zo vernoegt zou vinden hier beneên.

ROELAND.

Helaas! tot wélk een val is myne deugd gekomen!
Myn krachten die zo vaak de stoutste deeden schroomen,
Beswyken als onnut, én moedeloos, wat baat,
Wat helpt 'et óf schoon 't lót my stélde in eene staat
Dat myne dapperheyd geen hélden hoeft te wyken,
Wyl 't in my hunne deugd, én kloekheid heeft doen blyken!

Een dwaaze min heeft my van al die roem ontbloot.
'k Laat hulpeloos myn Vorſt in de alderhoogſte nood:
Van zo veel ſtéden als hy na zyn wét deê leeven,
Is hém Parys alleen maar overig gebleeven.
Hy gaat verlooren, het Barbaris heir, verwoed,
Verſmoort myn Vaderland in traanen, vuur, én bloed!
't Wreed Afrika zal van de Seine zégepraalen:
Geen arm die hun gewéld kan ſtutten, nóch bepaalen.
'k Verbeeld my zélven reeds 't vervaarlyk krygsgerucht;
'k hoor hoe myn Vaderland, ter dood beneepen, zucht,
Ja reeds de hooge muur van 's Konings ſtad berammen,
En daveren; terwyl hét véld door 's Oorlogsvlammen,
En bliksemen verwoeſt, geblakert, én verbrand.
De landman vlugten ziet, beroofd van onderſtand:
Maar, alles te vergeefs; het vuur dat myne zinnen
Verteert, is door geſchrey, nóch zuchten te overwinnen.
De liefde, hoe myn hart tót haar verloſſing hélt,
Heeft myne ziel te vaſt geboeit in zyn gewéld.
Helaas! Angelika! maar ach! zy wil niet hooren.
Gaat dan myn vaderland om myne min verlooren?
Moet die ontménſchte, die myn liefde tróťſt, én tart,
Alleen meeſt'rés zyn van myn ongelukkig hart?
De ondankb're die my met verachting durf betaalen,
Zal die van myne roem dan eeuwig zeegepraalen?
Zal ik dan hoopeloos verſmélten in getraan?
Neen, neen; myn liefde is uit, myn zwakheid is gedaan;
De ontdankb're weete in 't eind dat ik my héb gewrooken,
En dat ik t'eenemaal haar banden héb verbrooken.
Het is onnoodig dat zy myn gezigt ontvlied,
En zich verbérgen gaat ik zoek die wreede niet.
Ik wil haar ſchoonheid nooit na deezen weêr aanſchouwen.
De ſpyt heeft op myn min in 't einde 't véld behouwen.

Heilryke wéderkomst van myn verloore rust;
Gelukkig oogenblik dat myne vlammen blust;
O lieve wreedheid, die myn ziel weêr doet bedaaren!
Maar, ach! onzalig ménsch, waar toe dus uit te vaaren?
Ik vlei me te vergeefs, myn gramschap heeft geen kracht.
Kleenmoedige, vergeefs heeft myn gemoed getracht
Myn schande op myne min voor myne roem te wreeken.
Is 't dan onmoogelyk die snoode band te breeken?
Helaas! hoe voel ik my inwendelyk ontroert!
Myn hart word tegens dank verrukt, én wég gevoert.
Ondankb're Angelika, wat vreugd, óf wat behaagen
Geniet ge, ontménschte! my dus deerelyk te plaagen?

Angelika, Roeland vertrokken ziende, komt wéder te voorschyn.

DÉRDE TOONEEL.

ANGELIKA, TEMIRE.

TEMIRE.

Waar zal ik heene gaan? maar, 'k zie u weêr, Mevrouw.

ANGELIKA.

'k Verbergme niet voor u.

TEMIRE.

Héld Roeland, vol van rouw,
Is straks van hier gegaan, op hoop u weêr te vinden.

ANGELIKA.

Wat Roeland ook bedryft, óf zich mag onderwinden,
Is vruchteloos; hoe zeer zyn hart van liefde brand,
Het myne is aan Medoor door zuivre min verpand.
Temire, zég eens wat my over is gebleeven,
Of wat voor gunst ik hém belooven kan, óf geeven?
Myn hart is doof voor hém, schoon 't zyne zucht én schreit.
Ik vlie voor hém alleen uit mededoogenheid.
Wat kan ik béter doen als hélpen hém geneezen? Maar

Maar ach, Temire, waar mag nu myn minnaar weezen?
Als ik gedénk hoe droef, én doods hy my verliet,
Gevoel ik myne ziel bezwyken van verdriet.
Zal hy van wanhoop na zo groot een liefde ſtérven ?
Helaas! Medoor zal ik u nimmermeer verwérven ?
Maar ſchoon het lót aan my misgunde u weêr te zien,
Nooit zult gy évenwel uit myn gedachten vliên.

TEMIRE.

Héld Roeland voegde 't bét uw harts genégenhéden...

ANGELIKA.

Ay, ſpreekme van Medoor, Temire, óf laatme in vreeden:
Niets haagtme buiten hém. Dit aangenaame woud,
't Geen door de liefde ſchynt tót vrolykheid gebouwt,
Kan my in deeze ſtaat vermaaken, nóch bekooren,
Nu ik myn minnaar door myn ſtrafheid héb verlooren.

VIERDE TOONEEL.

MEDOOR, ANGELIKA, TEMIRE.

MEDOOR.

Vermaakelyke Mirtelaanen,
Die door de Minnegod te zaamen ſchynt gevoegt
Voor Minnaars in hun lót vernoegt,
Ik ſtoor uw' zoete ruſt door myn gezucht, én traanen;
Maar klaag niet, wyl dit ongeval,
Dat u myn wanhoop doet, niet lange duuren zal.

ANGELIKA.

O Hémel! 't is Medoor; ik hoor hém; kan 't geſchieden!

TEMIRE. *Angelika weêrhoudende.*

Zult gy hém ſpreeken ?

ANGELIKA.

Ach! hoe kan ik voor hém vlieden ?

Ik héb myn wreede pligt bereids te veel gehoort,
En onmedoogenlyk myn eigen hart vermoord.
De Min mét zo veel ramp als ik bezuur bewoogen,
Doet hém hier wéderom verſchynen voor myn oogen:
Hy weet dat 't léven my alleen ſtrékt tót verdriet,
't En zy ik ſteeds 't gezigt van myn Medoor geniet.

MEDOOR.

O Bron die mét uw' zuiv're ſtraalen
Dit ſierelyk gebloemt beſproeit,
Gy ſtreelt vergeefs mét uw geruis myn kwaalen,
En Minneſmart die eeuwig groeit.
Geen kunſt kan myne druk beleezen.
Zy vlied me die ik Minne, én ik vliede ieder een.
Wat houdme in 't leeven? én wat héb ik meer te vreezen?
Medoor, maak eens een eind van uw' rampzaligheên.
De dood alleen kan my geneezen.
En gy, o ſtroom, die thans myn traanen drinkt, ik moet
Iets meer beſtaan. Ontfang myn bloed.

Medoor trékt zyn dégen om zich te doorſteeken, dóch word van Angelika wéderhouden.

ANGELIKA.

Laat af, Medoor, laat af; waar door word gy gedreeven
Dat gy wanhoopend u berooven wilt van 't leeven.

MEDOOR.

Gy zyt te veel met een ramzalige begaan,
Mevrouw; ay ſpaar die zórg.

ANGELIKA.

Medoor, wat gaat u aan?
Wat dryft u tót de dood?

MEDOOR.

Wat kan my 't leeven baaten,
Mevrouw, nu dat ik u moet eeuwiglyk verlaaten?
Geen doodelyker ſlag, helaas! kon my geſchiên,
Als dat ik leeven moet, én u niet meer mag zien.

AN-

ANGELIKA.

'k Dacht dat ge u aan myn wil zoud te eenemaal gedraagen.

MEDOOR.

Helaas! Mevrouw, hoe zeer ik u ook durf mishaagen,
Indien gy wist wat leet ik u....

ANGELIKA.

Het geen aan my
Het allermeest mishaagt is uwe razerny,
En wanhoop.

MEDOOR.

Zo Mevrouw vernoeging kan genieten
Dat ik in 't leeven blyf, dan zal 't my niet verdrieten,
'k Bén in myn lót te vreên als ik u sléchs mag zien;
Maar kan, indien Mevrouw my van haar af doet vliên,
Haar niet verzékeren, nóch bórg zyn voor myn leeven.

ANGELIKA.

Gy weet, myn goedheid heeft 't u wéderom gegeeven;
Nu eisch ik dat uw' zórg die gunst aan my vergoed;
Het staat me duur genoeg dat ik u héb behoed.
Hoe waardig gy me zyt héb ik u reeds doen blyken?

MEDOOR.

Grootmoedige Vórstin, vaar voort, wil niet bezwyken.
Volvoer het geen daar u uw édel hart toedreef.
Is 't moog'lyk zonder u te kunnen leeven?

ANGELIKA.

leef,
Het kóste wat het wil.

MEDOOR.

O Hémel! kan het weezen?

ANGELIKA.

Het is voortaan geen tyd voor u om meer te vreezen;
En 't veinzen is gedaan. Ik weet uws harten zin,
Medoór; én gun aan u op myne wédermin
Te moogen hoopen.

MEDOOR.

Dus ter aarde neêr geboogen...

ANGELIKA.

Rysop, rysop, de Min heeft myne ziel bewoogen
Myn fierheyd geeft het op. Ik bén een Koningin
En schénke aan u een Kroon? én névens die myn min,
Myn lót zy u gemeen.

MEDOOR.

Van blydschap overwonnen,
Zal ik myn' dankbaarheid u na waardy niet konnen
Doen blyken! 'k wachte niet als 't vonnis van myn dood
En uwe goedheid maakt my tót een deelgenoot
Van uwe staaten, uwe liefde, én uwe schatten,
Onmoog'lyk is 't myn hart dit wonder te bevatten.
Maar, hoe Mevrouw om my haar hoogheid meer vergeet,
En zich om mynent wil meer gaat vernéd'ren, weet
Dat ik 't geheugen, van uw édelmoedig minnen
Zo veel te krachtiger zal drukken in myn zinnen.
En 't geen ik mét myn staat nóch bloed niet kan vergoen,
Zal myn getrouwe min, Vorstin, aan u, voldoen.

ANGELIKA.

Medoor, wees zéker dat myn hart heeft moeten stryden
Eer myne Roem zulk een verned'ring wilde lyden:
Zy woelt nóch in myn hart, te onvreeden, én gestoort
Dat ik meér na de Min als na haar héb gehoort.
Zy doet héld Roeland nóch in schaduwe om my waaren:
Maar, als de liefde komt twee harten t'zaamen paaren,
Wat hoogheid isser die meer neiging vind als 't zoet
't Wélk deeze hartstócht komt ontvonken in 't gemoed?

MEDOOR.

Mevrouw, het is uw kroon, nóch troon die my vervoeren;
Uw' liefde kon alleen myn minnend hart ontroeren.
Uw' goedheid strékt my kroon, én sépter staf; 't genót

Van

Van uwe min alleen maakt myn gelukkig lót.
O gy getuigen van myn wanhoop, én myn' traanen,
O zuivre bron, én gy, genoeggelyke laanen,
En mirtepaaden, korts ontrust door myne rouw,
Wie dacht dat dit geluk my ooit gebeuren zou?
Wie dacht, daar myne rouw u korts myn dood deed vreezen,
Dat gy getuigen van zo groot een heil zoud weezen?
Geef dan, indien ge ooit mét een minnaar waard verheugd,
O aangenaam gewéſt, tóch blyk van uwe vreugd.

VYFDE TOONEEL.

ANGELIKA, MEDOOR.

De Liefde, mét eenige Minnegoodjes, eene bénde van Minnaars, én Minnaréſſen.

De Minnegoodjens aan de eene, én de Minnaars én Minnaréſſen aan d'andere zyde van de Fontein.

Rey van Minnegoodjes.

Wilt élkander Liefde draagen.

Rey van Verliefden.

Laat de Liefde ons niet mishaagen.

Rey van Minnegoodjes.

Hoort hoe u de Liefde vleid.
O wat grooter zoetigheid!
Liefde roept, wilt niet vertraagen.
Weeſt geſtaág tot Min bereid.

Rey van Verliefden.

Hoort hoe ons de Liefde vleid.
O wat grooter zoetigheid!
Liefde roept wilt niet vertraagen.
Zyn we altoos tot Min bereid.

Rey van Minnegoodjes.

Al wie zyne Majesteit
Hoont, zal zyne straffe draagen.

Rey van Verliefden.

O genoeggelyke dagen,
Nu de Liefde zélf ons leid!

Rey van Minnegoodjes.

Wilt élkander Liefde draagen.

Rey van Verliefden.

Laat de Liefde ons niet mishaagen.
Hoor hoe ons de Liefde vleid.
O wat grooter zoetigheid!
Liefde roept, wilt niet vertraagen.
Zyn we altoos tot Min bereid.

De Minnaars, én Minnaréssen danssen rondom Medoor, én Angelika.

Twee Minnaréssen.

Wie eens de Liefde smaakt, kan dat zoet niet verzaaken,
Maar voelt gestaag een blyde gloed.
Voldoen wy lustig ons gemoed.
Kan men't zoet van de Min wél te overdadig smaaken?

Waar vindmen waare vreugd als alleen in het Minnen?
O Zielsvermaak! o heilig vuur!
Blyf by ons in ons uiterst uur.
Laat de Min eeuwiglyk beheerschen onze zinnen.

Rey van Minnegoodjes.

Wilt u in zyn banden geeven.

Rey van Verliefden.

O! dat Liefde ons hart verwin.
Eeuwig duur getrouwe min.
Droeve zorgen blyf verdreeven.

Rey van Minnegoodjes.

Vrolyk leeven!
Waard verheevin.

Rey van Verliefden.

Blyde dagen zo vol zoet,
Ach, hoe kort valt ge ons gemoed!

Rey van Minnegoodjes.

Kan buiten Liefde een hart ooit vreugd óf wéllust smaaken?

Rey van Verliefden.

Wat zien we al weelde, én vreugd genaaken!
O! dat Liefde ons hart verwin.
Eeuwig duur getrouwe Min.
Geen nieuwe vlam doe onze boezem blaaken.

Rey van Minnegoodjes.

Niemand blus dat lieff'lyk vuur.

Rey van Verliefden.

Laat we ons in die gloed vermaaken.
Beminnen wy tot in ons uiterste uur.

Rey van Minnegoodjes.

Vrolyk leeven.
Waard verheven.

Rey van Verliefden.

O! dat Liefde ons hart verwin.
Eeuwig duur getrouwe Min.

De Minnaars, én Minnaréssen volgen Medoor, én Angelika al danssende, terwyl de Minnegoodjes voor hén vliegen om hén te geleiden.

EINDE VAN HET TWÉDE BEDRYF.

DERDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

MEDOOR, TEMIRE.

MEDOOR. (ren:
Neen, neen, Temire; 'k wil na uwe raad niet hoo-
Gy vleit vergeefs; ik bén door u alleen verlooren.
'k Weet hoe ge Roeland by Mevrouw hébt voorgeftaan,
Tót nadeel van myn Min: vertrék; laat my begaan.

TEMIRE.
Uw leeven loopt gevaar, ik mag van u niet wyken;
'k Voldoe Mevrouws bevél. Zy heeft u reeds doen bly-
ken
Hoe waardig gy haar zyt. Ik bid, verdénkme niet
Van ongetrouwigheid; ay fpaar haar ziel 't verdriet
Dat zy bezuuren moet uit vrees voor uwe dagen.
Laat myne raad voor voor u behoud u niet mishaagen.
Héld Roeland is niet vér van deeze plaats, ay, laat
Ik u beweegen. Schuuw zyn fchadelyke haat.
Ach! niemand zal uw val, nóch ftérven kunnen keeren
Indien gy zyne toorn, zo dood'lyk, durft trótfeeren.

MEDOOR.
Een Ongelukkige als ik bén ontziet geen dood.

TEMIRE.
Verfmaad gy uw geluk, zo heerlyk, én zo groot,
Dat duizend and'rens nyd ontvonken zal met réden?
Een fiere fchoonheid, van een ieder aangebéden,
Légt voor uw minzaamheid de trótfe wapens neer;
Haar hart is aan het uw verknócht, wat eifcht ge meer?
Kan u een leeven zo veel weelde, én vreugd verdrieten,
Wie kan in 't leeven dan ooit heil óf vreugd genieten?
Medoor, Bedénk eens wélk een lót u tans genaakt.
Wat ftaat door myn Vórftin u word gemeen gemaakt.
Hébt

Hébt gy nóch réden om te zuchten, én te klaagen?
En kan zo ſchoon een lót als 't uwe, u nóch mishaagen?
Haar Onderdaanen, élk om 't yv'rigſt, ſtaan bereid
Op haare laſt om u van hun gehoorzaamheid
Als aan hun wéttig Vórſt, én hoofd bewys te geeven.
De troon is reeds bereid; gy, névens haar verhéven...

MEDOOR.

Waar om zoekt gy me nóch te hoonen in myn druk?
Ik weet maar al te wél myn lót, én ongeluk.
't Is vruchteloos voor my op haare min te dénken;
Zy zalze aan waerder vrind, én grooter minnaar ſchénken.
Zag ik de Koningin van Roeland niet verzélt?

TEMIRE.

Medoor, gy hébt geen reên dat gy u daarom kwélt;
Héld Roeland heeft van haar in 't minſt geen gunſt te wachten;
'k Verzéker u, zy zal hém hoonen, én verachten.

MEDOOR.

Hy ziet haar évenwél, daar ik haar by zyn dérf.
Helaas! hoe pynigt dit myn ziel; Temire, ik ſtérf
Van ongeruſtheid. Ach, zo zy hém zyn begeeren
Niet toeſtaat, hoe zal zy zyn woede kunnen keeren?

TEMIRE.

Zy vreeſt hém, maar het is om uwent wil alleen;
En uw gevaar, Medoor, maakt al haar zwarigheên.
Zy ging om hém van hier te leiden, hém verzéllen
Om door dat middel u in zékerheid te ſtéllen.

MEDOOR.

O wreede zórg die my myn vreugd, én ruſt ontroofd,
En al myn blydſchap in een oogenblik verdooft!
Wat grooter wreedheid als te zórgen voor myn leeven,
Indien haar hart aan myn meêminnaar word gegeeven?

TEMIRE.

Verban die yd'le zórg uit uw ontruſt gemoed;
Gedénkt ge niet dat gy Mevrouw daar door misdoet?

MEDOOR.

Ik durfde 't heil daar my de min meê komt beschénken,
Voor heen nooit hoopen, nóch op haare liefde dénken.
Ik staa verbaast voor zulk een wénschelyk geval,
En bén mét récht bevreest dat 't niet lang duuren zal.

TEMIRE.

'k Zie Roeland naderen. 't Is bést voor ons geweéken;
Indien hém 't minste van uw' liefde was gebleeken,
't Zoude u onmoog'lyk zyn zyn grimmigheid te ont-
vliên.

MEDOOR.

Al koste 't my myn bloed, ik wil hém échter zien.

Medoor verbérgt zich ter zyden, om Roeland, én Angelika te kunnen hooren.

TWEDE TOONEEL.

ROELAND, ANGELIKA.

ROELAND.

Moet ik, na zo veel hoon van uw' verharde zinnen
Geleeden, u nóch meer navolgen, én beminnen?
'k Word schaamrood als ik dénk aan myne swakheid,
die,
Ondankb're, ik zo verwaand van u misbruyken zie.
Hoe gy myn diensten meer na uwe gunst ziet trachten,
Hoe gy me, o wreede! meer durft hoonen, én verach-
ten.
O wélk een schande voor myn groots onteert gemoed,
Nóch zo getrouw te zyn, daar gy me zo misdoet!
Waarom liet ik me door uw' schoonheid zo vervoeren?
Wat mag myn éd'le ziel om u zich zo ontroeren?
Neen, neen; hoe zeer gy óok in schoonheid zyt ver-
maard,
Gy zyt zo groot een liefde als ik u draag niet waerd.

AN-

ANGELIKA.

Ik weet, o Roeland, wat gy voor my hébt bedreeven,
En wélk een loon ik aan u schuldig bén te geeven;
'k Zie dat ge uw' dagen slyt in onlust, én verdriet;
Maar, noem my de oorzaak van uw' treurighéden niet.
Gy, hadge my gelooft, behoefde niet te klaagen,
En waart van zulk een last, én kwélling gansch ontsla
gen:
Gy weet,'t én zy uw drift u 't oordeel gantsch verblind,
Dat gy me tégens dank, zo trouw, én téder mint.
'k Héb, om uw groote ziel niet aan de Roem te ont-
Gedaan al wat ik kon. (rooven,

ROELAND.

Wat kan ik my belooven.
Van u als hoon, daar gy myn laffe ziel meê tart?
Ik weet genoeg hoe stréng gy myn rampzalig hart,
Mét uw verachting straft; 't is geen meer tyd te vein-
Ik zie de grond van uw hoogmoedige gepeinzen. (zen
Uw haat barst uit hoe ze ook uw listigheid verblomt;
Gy schaamt u langer dat ge uw trótzigheid vermomt.
Ik kan, dat andere my in myn zwakheid hoonen,
Wyl ik zulks héb verdient, begrypen, én verschoonen,
Nu ik my by élk een verachtlyk héb gemaakt,
Om myne dwaaze min myn deugd, én roem verzaakt,
En 't schandig vuur, dat my beroofd heeft van myn zin-
En al myn lóf verdooft, volharde te beminnen. (nen,
Maar gy, die oorzaak zyt van 't geen ik héb misdaan,
Ach! voegt'et u my straf daar voor te doen ontfaân?

ANGELIKA.

Helaas!

ROELAND.

Wat deel is my in zulk een zucht beschooren?
Zy raakt een ander licht schoon gy ze my laat hooren.
Misschien loost gy ze sléchs om aan myn treurig hart
Verdubbeling te doen van wanhoop, én van smart.
Maar weet, ontménschte, zo uw hart zich voelt bewoo-
En dat een ander u heeft deeze zucht onttoogen, (gen,
Beef,

Beef, beef voor hém, wie 't zy, die my uw hart ontvrémd
Zyn dood, én zyn verdérf is reeds by my beſtémt.
'k Zie de ongeneugt die uit uwe oogen is te leezen,
My klaarlyk mélden 't geen myn archwaan my doet vreezen;
Ik mérk genoeg hoe zeer myn byzyn u verveelt.
En dat uw hart op een heel and're liefde ſpeelt;
Gy wénſcht u reeds van my, én myn gezigt ontſlagen.

ANGELIKA.

Indien uw byzyn my verdroot, óf kon mishaagen,
'k Weet niemand, Roeland, die aan my belétten zou
Uw oog te ontwyken, én van hier te gaan.

ROELAND.

Mevrouw
Ay wil my uw gezigt, zo ſchielyk niet ontrékken;
't Is 't eenigſt dat my nóch voor zoetheid kan verſtrék-
Hoe ongelukkig me uw' bekoorlykhéden zyn, ken.
Helaas! zie ik ze niet 't is my nóch grooter pyn.
Want ſchoon ik hoopeloos, u volgende, zal leeven,
Schoon gy me nooit uw' hand nóch wédermin zult gee-
En dat ik u ſteeds onmêdoogende zal zien, (ven,
My zal vermindering in myn' élénd' geſchiên.
Uw' oog te miſſen is het wreedſt van al myn lyden.

ANGELIKA.

Ach! waarom kan ik u niet als voor deezen myden!

ROELAND.

Waar toe te myden een die u zo zeer bezind?
Die u aanbid, én eert?

ANGELIKA.

Waar toe my zo bemind?
Ach! Roeland, zulk een héld die alles ziet geboogen,
Heeft mét zo trouw een min niet als te veel vermoo-

ROELAND. (gen.

O hemel! óf my wél dit heil gebeuren zou
Ach! is 't om my dat ik u zuchten hoor, mevtouw?

AN-

ANGELIKA.
Ik zég u reeds te veel, wil my niet vérder vérgen
ROELAND.
Bemind ge my?
ANGELIKA.
Helaas! ik kan 't niet meer verbérgen;
Ach! Roeland, 'k geef my op aan uw' ſtandvaſtigheid.
Onteer myn Liefde niet; wil door geen onbeſcheid
Uw' zeege in uwe drift een ieder openbaaren,
Maar myn verwonnen hart het ongenoegen ſpaaren.
Dat myne fierheid word, al ſtérvend, toegevoegt;
Houd mét uw' zeegepraal u by uw zélf vernoegt.
ROELAND.
Mevrouw, laat ons terſtond uit dit gewéſt vertrékken
Om elders in meer ruſt, malkanderen te ontdékken
De Liefde die ons dwingt, kom laaten we ons gemoed
Vernoegen; ſmaaken wy in ſtilheid 't Liefde zoet.
Ach! hoe gelukkig zyn twee harten die, verwonnen
Van Liefde, alle andere geruſt vergeeten konnen.
ANGELIKA.
Staa toe, Héld Roeland, dat ik eerſt myn vólk van hier
Vertrékken doe; het zou ſléchs hinderlyk aan 't vier
Van onze Liefde zyn. Wil u van hier begeeven;
Ik zal u vólgen. Ach! mét u alleen te leeven
Is al myn wénſch.

DÉRDE TOONEEL.

ANGELIKA, MEDOOR.

MEDOOR, *te voorſchyn komende.*
O pyn! veel wreeder dan de dood!
Die zo mêdoogenloos myn treurig hart doorſtoot.
TEMIRE, *Angelika weêrhoudende.*
Mevrouw, wat wiltge doen?
ANGELIKA.
Ik moet Medoor gaan ſpreeken.

Gaa,

Gaa, zie óf Roeland, ook is vér genoeg geweeken;
Of hy ons hooren kan.

VIERDE TOONEEL.

ANGELIKA, MEDOOR.

MEDOOR.
Ach, wat héb ik gehoort!
Heeft Roeland eindelyk uw grootze ziel bekoort?
ANGELIKA.
Medoor, houw op, wil my in myn verdriet niet hoonen;
'k Héb meer van nooden my meêlyden te betoonen.
'k Héb moeten veinzen, aan hém myn genégenheid
Belooven, én héb hém door deeze vond misleid
Om hém van hier te doen vertrékken, én uw' dagen
Niet aan de razerny van zyne toorn te waagen.
MEDOOR.
Neen neen, Mevrouw, het is veel béter dat ik ſtérf
Op dat hy in meer ruſt uw' wédermin verwérf.
ANGELIKA.
Ach! heel de waereld, zo uw' min hém was gebleeken
Kon hém belétten zulk een hoon aan u te wreeken.
Bedienen we ons van liſt, dat is de béſte raad.
Als ik bedénk in wat gevaarelyke ſtaat
In wélk een hooge nood ik zie uw dierbaar leeven,
Begint myn hart van ſchrik te ſidd'ren, én te beeven.
Helaas wat doet men niet, in 't nypen van de nood,
Om 't geene men bemind te hoeden voor de dood.
MEDOOR.
Héld Roeland zal voortaan uw lief, én minnaar weezen.
Helaas! wat héb ik meer te hoopen, óf te vreezen?
ANGELIKA.
Neen neen, Medoor, myn hart behoort aan u alleen.
't Zal tót vermeerdering van zyn rampzaligheên
Sléchs ſtrékken. Ach! de gunſt die hy hier door zal haa-(len,
Die

Die hoop, zal hém de Min doen duur genoeg betaalen.
'k Ga hém bedriegen. Wees in myne min gerust.
'k Verzéker u, gy zult mét my van deeze kust
In 't kort vertrékken, om in volle vreê te smaaken
Het zoet der trouwe min, die onze ziel doet blaaken;
Dan zal ik u, tót blyk van myn genégenheid,
Verhéffen op myn troon, die reeds uw' komst verbeid.

MEDOOR.

Helaas! geen heerschappy kan myne ziel behaagen
Vórstin, als van uw hart de dierb're kroon te draagen,
Daar zucht, daar haak ik na; én als my dat geschied,
Acht ik alle ander heil, nóch waerelds hoogheid niet.

ANGELIKA.

'k Voel door die zélfde wénsch alleen myn hart ontstee-
ken,
Maar, Roeland wachtme reeds, 't is tyd om af te bree-
Vaarwél, Medoor. (ken.

MEDOOR.

Gy gaat, én laat my hier alleen,
Verzonken in een poel van ongerustigheên?
Ik kan niet leeven als ik uw gezigt moet dérven;
Ach! ik wil liever door héld Roelands handen stérven.
Als door myn wanhoop.

ANGELIKA.

Ach! hoe zyt ge zo verblind?
Gedénktge niet wat liefde u aan myn lót verbind?
Indien ge voortvaart in een wanhoop zo verbólgen,
Wees zéker dat myn dood uw' dood in 't kort zal vól-
Ay, kom dat onheil voor, én doe ons bei genâa. (gen.
Medoor; wat 's dit? wilt gy voor uwe Angelika.
Niet leeven?

MEDOOR.

Zonder u zou 't leeven my verdrieten.
't Bestaat alleen door hoop u eenmaal te genieten.

ANGELIKA.

Ay, leef, Medoor, wyl ons de liefde zulks gebied.
Geen minnenyd die u verkwynen in verdriet.

Ach!

Ach! zonder u zou my het leeven zélf mishaagen.

MEDOOR.

Wél aan, Mevrouw, wyl gy bezórgt zyt voor myn dagen,
'k Zal leeven; 'k bén gerust; 'k verban myn minnenyd,
Wyl uwe liefde my van alle zórg bevryd.

VYFDE TOONEEL.

ANGELIKA, MEDOOR, *Rey van Angelikaas Onderdaanen, uit het Koningryk Cathay.*

ANGELIKA *tót haar vólk.*

Myn Onderdaanen, die uwe yver komt betoonen,
Wilt élk om stryd Medoor tót uwen koning kroonen.
Erként hém voor uw vorst, dient hém als opperheer;
Toont hém gehoorzaamheid, vermits ik zulks begeer.

Angelika gaat Roeland zoeken om hém van de Haven, daar zy mét Medoor te scheep zal gaan, af te leiden

ZÉSDE TOONEEL.

Het vólk van Cathay, Onderdaanen van Angelika, bewyzen Medoor onderdaanigheid, verhéffen hém op een Troon, én betuigen, door hun gezangen, én danssen, de vreugd die zy genieten, in hem voor hun Koning te érkénnen.

CHOOR.

't Is Medoor wien de schoonste Vórstinne,
Haare kroon overgeeft, én haar minne!
Kan ooit grooter heil zyn bedacht,
Als Medoor verwacht?

Een Indiaan, van Angelikaas gevolg.

In het eind is de Vorstin bewoogen,
En wy zien haar door de min geboogen.
Steeds ontweek zy de min, én zou nóch voor hem vliên;
Hadze 't minnelyk oog van haar Lief niet gezien.

CHOOR.

Wat heil Medoor! wélk een zegen,
Voor u, dat uw' min
De overhand heeft verkreegen
Op haar fiere zin!
O, wat weelde mag haalen
By zo schoon een gloed,
Als gy u ziet bestraalen?
O, wat wacht u al zoet!
Wat is u vrolikheid,
Door de liefde bereid!

EINDE VAN HET DERDE BEDRYF.

VIERDE BEDRYF.

Het Tooneel verbeeld eene holte van groente in het midden van een Bosch.

EERSTE TOONEEL.

ROELAND, ASTÓLFUS.

ROELAND.

Ga, ga, Aſtólf, uw' raad is my een laſt te hooren.

ASTÓLFUS.

Maar wat kan u tóch in deeze eenzaamheid bekooren.
Wat tovery houd u in dit geboomt' verwart.

ROELAND.

Myn vrind, 'k verbórg voor u de grond nooit van myn (hart.
Ach ? 't is Angelika die my hier houd gevangen.
Angelika myn vreugd, myn wénſch, myn zielsverlangen;
Die myne min te fórs dus lang heeft wéderſtreeft,
Maar die zich eind'lyk aan myn trouwheid overgeeft.
Ik ſprak de Koningin een oogenblik geleeden,
En ſtond op 't hoogſt verrukt voor haar bevalligheden,
Als Ferragus ons mét Cirkaſſis Vórſt ontmoet,
Die beide, uit nyd van myn geluk, geheel verwoed
De hand ſlaan aan 't geweer, én dingen na myn leeven;
Ik had hén in myn toorn terſtond hun ſtraf gegeeven;
Myn arm was reeds bereid om myn ontſteeke moed,
En édle grimmigheid te koelen in hun bloed,
Zo myn beminde niet uit myn gezigt geweeken,
Zich als onzigtbaar had in 't naaſte bóſch verſteeken.
Myn médeminnaars gaan haar vólgen, élk om ſtryd,
Maar zy ontvlugt hun oog, hun hovaardy ten ſpyt.
'k Weet échter door haar gunſt, wat wég zy heeft genomen.

Zy heeft aan my belooft, in de avondstond te komen
Ontrent de Liefde bron; ik weet het is nóch te vroeg,
Maar myn verlangend hart my aanstonds hérwaards joeg,
Om de eerste hier te zyn, én haar bewys te geeven
Door wélk een hévig vuur myn ziel word aangedreeven.
Ik zoek haar over al, vol hoop, vol vrees, én schrik;
Myn onverduldigheid télt ieder oogenblik,
Haar schoonheid heeft al lang myn zinnen overwonnen;
Maar nimmermeer zo diep als nu bekooren konnen.
Astólfus, wist gy hoe de Liefde groeit, én wind,
Door 't hémelsche vermaak van weêr te zyn bemind!

ASTÓLFUS.

Zal dan de Liefde u meer als uwe grootsheid weegen?
Dénkt gy niet wat dit Ryk is aan uw hulp gelegen?
Het hoopt alleen op u, én het verzinkt in bloed,
Indien uwe arm het niet voor zyne val behoed:
Ik zie in 't kort een prooy der woedende Barbaaren.
Ay, peins aan uwe Roem, én laat de Liefde vaaren,
Bedénk eens, Roeland, wélk een onwaardeerb're tyd
Gy hier in laffe liefde, én dwaaze wéllust slyt.

ROELAND.

Ik dénk alleen aan 't heil dat ik tot my zie naaken.
Ik voel myn hart niet als van liefde vlammen blaaken.

ASTÓLFUS.

Ay neen, myn Heer, bevlék uw braave daaden niet;
Slaa de oogen op de Roem, én zie, als in 't verschiet,
Wat heerelyker kroon uw hoofd word aangebooden.
Gy hébt geen mirtekrans, maar lauweren van nooden.

ROELAND.

Myn oogen zien alleen op myne Koningin;
'k Verwacht geen ander heil als 't heil van myne min.
Geen and're zeegepraal kan myn gemoed bekooren,
Als die myn trouwe min is door die Gód beschooren.

ASTÓLFUS.

Heer, uw grootmoedig hart behoort de Roem alleen;

Kan 't langer kwynen in een ſchandig ſtil zyn? neen.
Ay, overwin uw' gloed; geen grooter zeegepraalen
Kon immer dapper héld, door zyne deugd behaalen.

ROELAND.

Was ik toen zy zo wreed myn Liefde wéderſtond,
Bereids zo zeer door haar aanminnigheên gewond,
Dat ik, ſpyt myne roem, myn vlam niet kon bedwingen,
Hoe zou 't my mooglyk zyn haar boeijens nu te ontſpringen,
Nu myne Liefde zich in 't kort zal zien gekroont,
En myn geleede ſmart door haare min beloont?
Verveel my dan niet meer mét uw zo laſtig raaden,
Ik bén in 't minſt niet in myn heilryk lót belaaden.
Ga, ga, laat my alleen, ik bid wil van my vliên
Belét my niet myn Lief wanneer zy komt te zien.

Aſtólfus gaat wég.

TWÉDE TOONEEL.

ROELAND *alleen.*

Ach, moet ik nóch zo lang in droefheid kwynen!
Verhoort de nacht myn bange zuchten niet?
En wil de Zon dan eeuwig blyven ſchynen?
Wat baard dit myn verlangend hart verdriet!
Schépt gy vermaak, o dagligt, my te plaagen?
Of is 't uit nyd van myn volmaakt geluk,
Dat gy uw loop zo zigtbaar wilt vertraagen?
O nacht, verſchyn, én eindig myne druk:
Belét de zon, door uw gordyn, het blinken.
't Is immers tyd dat hy het véld verlaat,
Om in de ſchoot des Oceaans te zinken.
Wees niet bevreeſt dat ik, in deeze ſtaat,
De zoetheid van uw diepe ruſt zal ſtooren,
Door naar gezucht, óf droevig wee geklag;
Myn ſchoone heeft uw' ſtilheid uitverkooren,

Meer

Meer aangenaam als de allerblydste dag,
Angelika die my in min doet blaaken,
Wacht uwe komst, o stille nacht, mét smart,
Op datze eenmaal gelukkig mooge maaken,
Het aldertrouwst, én allertéderst hart.

Hoe schoon vertoont zich dit gewéste voor myne oogen.
Wie staat voor 't heug'lyk groen, vol geur, niet opgetoogen!
Dees létt'ren die nóch vars in 't hout geschreeven staan;
Getuigen dat de min, om 't straf gewoel te ontgaan,
Twé harten die hy in gelyke min doet blaaken,
Heeft in dit eenzaam bosch gelukkig willen maaken:
Maar, 'k hoop die zélve gunst, én dat die Gód zo goed
En gunstig weezen zal aan myn verliefde gloed,
Dat my myn schoone hier wél haast zal komen vinden,
Om zich voor eeuwig aan myn Liefde te verbinden.

Roeland leest.

O schoone plaats daar wy ons hart verlusten,
Daar wy, in vreê, genieten 't waare zoet.
Van eene oprechte Liefde gloed,
Nooit ramp kom uw bekoorlykheên ontrusten.

'k Moet vérder leezen, maar wat zie ik, hémel! ach!
Wat geeft het lót myn min een doodelyke slag!
Angelika heeft zélf die létteren geschreeven.

Hy leest zacht het geen Angelika geschreeven heeft.

Heeft zy haar hart, én min een ander opgegeeven?
Dat hart dat my zo vast van haar was toegezeid!
Een ander zeegepraalt van haar genégenheid?

Hy leest overluit.

Angelika gevoelt haar hart bewoogen.
Medoor mag op zo groot een zeege boogen.

Hoe!, heeftze my gevleit mét eene valsche schyn?
De ondankbere! maar 't zou wél moog'lyk kunnen zyn?

'k Bedrieg my licht. Medoor, mag op die zeege boogen!
Angelika door hém tót wédermin bewoogen!
Medoor, wiens naam ik nóch tót nu niet héb gehoort.
Neen, te onrecht is myn hart op haare min gestoort.
Was 't Aymons dapp're zoon die ik hier hoorde noe-
men,
Of eenig ander héld die op zyn daân mogt roemen,
Myn archwaan was gegrond, maar nu is 't veinzery.
De waare minnaar aan wien zy de heerschappy
Van haar genégenheid, én hart heeft opgedraagen,
Noemt zy bedéktelyk: ik bén t'onrécht verslaagen,
Ik bén het die zy door Medoor te kénnen geeft;
Ik bén 't aan wien haar hart zich opgegeeven heeft;
Zy zucht alleen om my, én ik mag zeker weezen,
Op haar gegeeven woord. Maar laat ons verder leezen.

Medoor, wélk een geluk! een groote Koningin,
Van duizend hélden aangebéden,
Angelika voldoet uw min,
En óffert zich aan uw genégenheden.

Wie ook Medoor mag zyn, 'k zie dat hy zich beroemd
Van haare min, én zich haar overwinnaar noemt.
Angelika voldoet de wénschen van een ander!
Hoe, zy verraad my daar wy nóch zo korts élkander
Zo veel bewys van min deên blyken? neen, o neen.
'k Geloof zulks nimmermeer, Dit heeft uit nyd alleen
Een ander hier gestélt om haare deugd te laaken,
En myn verliefde ziel weêr ongerust te maaken.

Daar word een gerucht gehoort van Harders fluiten.

ROELAND.
Maar zacht, ik hoor 't gerucht van ménig harders fluit;
Gaan wy bezien wat zulk een bly gespeel beduit.
Angelika zal licht by dat gezélschap weezen.
Ik voel me reeds ontroert. Myn archwaan zal geneezen
Op 't zien van haar gezigt, én al myn zórgen vliên.
Myn Koningin zal uit nieuwsgierigheid misschien

Zich by het harders spél, én hun gedans onthouwen,
Om deeze boere vreugd een weinig tyds te aanschou-
wen.

Een bénde van Harders, én Harderinnen verheugen zich mét Koridon, én Belize, die des anderendaags staan te trouwen. Zy naderen het bosch al danssende, én zingende; Roeland ziet échter Angelika niet, én gaat haar zoeken.

DÉRDE TOONEEL.

KORIDON, BELIZE, *Gevólg van Harders, én Harderinnen.*

Harders, én Harderinnen, zingende.

Als men in dit wout komt treeden,
Niemand die de Liefde ontvlied.
Niemand hoe vol wrévelhéden,
Die zich niet ontwapent ziet.
Liefde word hier aangebéden,
Liefde heeft hier al't gebied.
Als men in dit woud komt treeden,
Niemand die de Liefde ontvlied.
Al't gevogelt, wél te vreeden,
Zingt verliefd een vrolyk lied.
Nacht, én dag zy ons ontléden
't Zoet dat het door min geniet.
Als men in dit woud komt treeden,
Niemand die de Liefde ontvlied.

KORIDON.
Ik zal myn Harderin in eeuwigheid beminnen.

BELIZE.
Myn Harder Koridon blyft eeuwig in myn hart,
Dat zich nóch nimmer liet van and're min verwinnen,
En in standvastigheid de trouwste minnaars tart.

KORIDON.

De oprechtigheid van myn min zal nimmermeer bezwyken,
Ze is onveranderlyk.

BELIZE.

De myne ſtaat zo vaſt
Dat eer de grootſte róts zal van zyn wortel wyken,
Als datze 't minſt verwikt, wylze eeuwig bloeit, én waſt.

KORIDON.

Angelika hoe ſchoon, hoe heerelyke ſtaaten.
Ze in eigendom bezit, die groote Koningin
Zou my myn Lief niet doen verlaaten,
Al boodze my haar kroon, én haare min.

BELIZE.

Medoor, hoe minn'lyk, zou Belize niet bekooren,
Al was hy Vórſt van 't ryk waar door de Seine vliet;
Al was my mét zyn min dat ſchoon gebied beſchooren,
'k Verliet myn minnaar om Medoor, nóch niemand niet.

VIERDE TOONEEL.

ROELAND, KORIDON, BELIZE.
Gevólg van Harders, én Harderinnen.

Roeland Angelika niet gevonden hébbende, keert wéder om deeze Harders, én Harderinnen na haar te vraagen.

ROELAND.

Wat zégtge van Medoor? én wat hoor ik u mélden
Van ſchoone Angelika.

KORIDON.

Dit boſch, én deeze vélden,
Gebérgte, boom, én ſtroom getuigen van hun min.
't Is alom ruchtbaar hoe die ſchoone Koningin,
Als minnarés, Medoor zich over heeft gegeeven.
De tékens van haar min zyn hier alom gebleeven.

BELIZE.
Zy zyn mét hartenleed uit dit geweſt gegaan,
Na eenig ander Ryk.

ROELAND.
Helaas! wat gaat my aan?
'k Bezwyk, myn ziel kan zulk een zwaare ſlag niet draa-

BELIZE. (gen.
Laat tót wat ruſtens u dit béd van groen behaagen.

KORIDON.
Gy ſchynt bedroeft van geeſt, maar 'k moet u door 't verhaal
Van dit verliefde paar hun voorval, deeze maal
Wat onderhouden, 't weet het zal u aan te hooren
Niet onvermaaklyk zyn.

Roeland, overwonnen van droefheid, gaat op de groente néderzitten, én hoort mét verbaaſtheid na 't geene Koridon, én Belize hém verhaalen.

ROELAND.
Wat ramp is my beſchooren!

KORIDON.
Medoor ter dood gewond, zieltoogend uitgeſtrékt,
Wierd van Angelika in deeze ſtaat ontdékt,
Die, tót médogenheid op dat gezigt bewoogen,
Hém weer als uit het graf heeft door haar kunſt getoo-

BELIZE. (gen.
Zy is Vórſtinne van een magtig Koningryk;
In ſchoonheid ongemeen, én gantſch bekoorelyk,
Van hondert Koningen bemind, én aangebéden.
Medoor, van ſléchte ſtaat, én zonder waardighéden,
Hield door zyn ſchoonheid op haar groote ziel het véld;
Door haare liefde voor al 't Vórſtendom geſtélt.

KORIDON.
Geen minnaars zag men ooit in grooter liefde blaaken,
Nóch geen geluk kon oit tót hooger zoet geraaken.

BELIZE.
Zy hébben bei vol vuur, te zaamen hart, én hand

Voor onzer aller oog verknócht door 's huuwlyks band.

KORIDON.

Toen 't feest bereid was kon men 't vrolyk paar naauw
vinden.

BELIZE.

Zy waren als geboeit by deeze groene linden

KORIDON.

Men kon hén naauwelyks de plaats verlaaten doen
Daar gy nu héden zit op dat vermaaklyk groen.

ROELAND *haastig opstaande.*

Waar bén ik? hémel! ach! waar bén ik?

BELIZE.

Wil tóch blyven;
Laat onze vreugd, én ons gespeel u niet verdryven.

KORIDON.

Op morgen trouwtmen my mét deeze harderin,
'k Bid eer mét uw verblyf myn feest, én ons gezin.

ROELAND.

Waar zyn die minnaars heen?

BELIZE.

Myn vader op hun scheiden,
Is hén op hun vertrék na de Oever gaan geleiden;
Ik bid u blyf. Daar komt myn vader hérwaards aan,
Hy zal u 't overig van hunn' Liefde doen verstaan.

VYFDE TOONEEL.

THÉRSANDER, ROELAND, KORIDON,
BELIZE, *Gevólg.*

THÉRSANDER. *zingende.*

Van hier, van hier, gaat van hier, zórgen vliet,
Want onze vreugd lyd zórgen nóch verdriet.
Wy kunnen u geensins hier niet verdraagen,
In 't heil dat ons gescheid.
Ay, stoor de vreugd nóch weelde niet

Van

Van onze blyde, én stille dagen.
Van hier, van hier, zórgen vliet,
Want onze vreugd lyd zórgen nóch verdriet.

KORIDON, BELIZE, *én gevólg.*

Van hier, gaat van hier zórgen vliet
Want onze vreugd lyd zórgen nóch verdriet.

THÉRSANDER.

De Koningin heeft zich zo straks in zé begeeven!

ROELAND.

Hoe is Angelika vertrokken? ach?

THÉRSANDER.

Benéven.
Medoor, haar minnaar die in haare liefde blaakt,
En die zy door haar gunst ten grooten koning maakt.
Haar Liefde daar vergeefs zélfs Koningen om wén-
schen,
Maakt hém de vrolykste, én gelukkigste aller ménschen.

ROELAND.

Zy zyn dan t'zaamen heen!

THÉRSANDER.

Zy zyn reeds vér in zé,
Na 't heuggelykst gewést der waereld, om in vreê,
Al 't zoet dat immermeer de liefde konde schénken
Te smaaken. 't Was of wind, én stroom op hunne wén-
Hun min begunstigden. (ken.

ROELAND.

Ze ontvlugten, ô verdriet!
Myn gramschap; wélk een spyt!

THÉRSANDER.

Eer zy nôch 't strand verliet.
Gaf zy milddadiglyk tot ons geluk bewoogen.
My deeze parelsnoer.

ROELAND.

Wat zie ik voor myne oogen!
Die kóstelyke snoer, het loon van myne moed,
Verkreegen door myn arm ten kóste van myn bloed?
Dat dierbaar pand van myn oprechte liefde vonken!

THÉR-

THÉRSANDER.

Ze is voor myn moeite my door haare hand geschonken.

ROELAND.

O Hemel!

KORIDON én BELIZE.

Hémel!

ROELAND.

Ach! wélk onweer tréft myn hart.
Zou my wél wreeder slag gebeuren? wélk een smart!

THÉRSANDER.

Wie is die oorlogshéld wiens weezen, hoe betoogen,
Zyn édele afkomst klaar doet blinken uit zyne oogen.

KORIDON.

Wy vonden hém alhier.

BELIZE.

Hy schynt niet wél gemoed;
Zyn weezen is ontstélt.

KORIDON.

Daar schynt hy gantsch verwoed.
Wat mag tóch de oorzaak zyn dier bittere ongenuch- (ten.

BELIZE.

Hy woelt.

KORIDON.

Hy dreigt.

BELIZE.

Hy word gantsch bleek.

KORIDON.

Ik hoor hém zuchten.

THÉRSANDER.

Zyn kwélling, én verdriet spruit uit de liefde licht.
'k Héb médelyden.

BELIZE.

Wélk een vreesselyk gezigt!

ROELAND.

De Ontrouwe!

THÉRSANDER.

't Schynt hy klaagt.

ROE-

ROELAND.

Meineedige, gy heenen?
Na zo veel eeden!

BELIZE.

Ach hoe beeft hy!

KORIDON.

'k Zie hém weenen.

THÉRSANDER.

Men neem zyn doen in acht, verlaaten wy hém niet,
Myn kinderen, in zulk een onruſt, én verdriet.

ROELAND.

Zy lacht myn wanhoop uit, zo tróts én onbewoogen;
Daar ik zo téder én zo trouw haar héb bemind.

THÉRSANDER.

Zyne oogen
Zyn nu bedaarder.

KORIDON.

'k Zie vermindring in zyn druk.

ROELAND.

Ik dacht vernoegt met haar te leeven in geluk
En weelde, maar, helaas! wélk een geluk?

THÉRSANDER.

Zyn zinnen
Zyn zékerlyk gekwétſt, én dus ontſtélt door 't minnen.

BELIZE.

Hoe! kan door liefde zulk een razerny geſchiên,
Daar we onze Harders door de min zo vrolyk zien?

THÉRSANDER.

O ja wie door de min tót lieven word gedreeven,
Moet zich aan doodelyke onheilen overgeeven,
Voor twé die door de min gelukkig zyn gemaakt.
Men duizend and'ren in éléndé ziet geraakt.

KORIDON.

Hy ſchynt bedaart.

THÉRSANDER.

Men zoek zyn droefheid te overwinnen,
En ſtreel met wat vermaak zyn ruſteloze zinnen.

Gy

Gy Dafnes, wyl gy kunt, hét aan een vrolyk liet;
Geen béter artſeny voor diergelyk verdriet.

Harders.

Zégen moet Angelika kroonen,
Zégen kroon Medoor zyne min.
Dat zy eeuwig als zy't prachtig hoft'zaam bewoonen
Aan elkaâr met vernoegde zin
Gelyk als in dit woud oprechte liefde toonen.

Koridon Belize *en gevolg.*

Zégen moet Angelika kroonen
Zégen kroon Medoor zyne min.

ROELAND.

Rampzalige, zwygt ſtil; vermeerdert gy myn ſmart?
Verſcheurt gy ſonder eind myn ongelukkig hart?
Durf uwe ſtoutheid my zo wreed, én bitter hoonen?
Dank uw' geringheid, die myn toorn u doet verſchoonen.
Vertrek uit myn gezigt.

THÉRSANDER.

Ach! vliênwe.

Altezaamen.

Laat ons vliên!

ZÉVENDE TOONEEL.

ROELAND, *alleen.*

Ik bén bedroogen! 'k bén verraaden! kan't geſchiên!
O Hémel! die ondankb're om wien ik héb verraaden
Myn deugd, én al myn roem door zo veel oorlogsdaaden
Verkreegen! ach, myn hart, hoe ſnood zyt gy miſleid?
Helaas! is dit de vrucht van myn genégenheid.
En gy, o zoete hoop, ontvonkt door haare lonken,
In wélk een poel lég ik door uw gevley verzonken!
Getuigen, die my van hun ſnoode liefde ſpreekt,

'T Is tyd dat zich myn min, die gy durft hoonen, wreekt,
'k Moet alles wat ik zie de ſtréngheid doen gevoelen
Der naare afgryſſ'lykheên die door myn zinnen woelen.

Roeland verbreekt de geſneede létteren, rukt takken van boomen, én ſtukken van rótzen af.

Ach! moet de min my nóch vervólgen tót in 't graf?
Ik leef niet meer, én blyft my 't lót nóch éven ſtraf?
Wats die, Angelika; hoe komt gy zo verbólgen,
Dat gy myn ſchaduw tót in de afgrond kunt vervolgen?
Hébt gy me in 't leeven dan nóch niet genoeg veracht?
O Roeland voegt u nóch dees ridderlyke pracht?
Wég ſtaal, gy kunt voortaan myne oogen niet behaagen.
Wég hélm, het voegt geen ſchim als my u meer te draa-
gen.

Roeland zyn wapenen wég geworpen hébbende, ſcheurt zyn gewaad, én vaart in zyne woede voort.

Maar wélk een afgrond gaat daar open voor myn oog
Waar blyft de vlam die my daar ſtraks in 't aanzigt
vloog?
Wat zie ik! wélk een naar geluit vervult myne ooren?
De hél heeft myne val gewiſſelyk gezwooren.
Wélk een gewapend ſpook verſchynt voor myn gezigt!

Roeland waant eene vande hélſche razernyen te zien, hy ſpreekt 'er tégen, én meent dat zy hém antwoord.

Ach! wreed gedrócht, waarom ſleept gy me weer in 't
licht
Wat eiſchtge! ſpreek... O pyn! ik voel myn ziel ver-
ſcheuren!
Hoe bitter moet ik myn voorleden drift betreuren!
'k Word door de wreedheid, en 't ondraagelyk geweld
Myns lydens, tót een baak voor dwaaze min geſtélt.

EINDE VAN HET VIERDE BEDRYF.

VYF-

VYFDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

Verbeeldende 't Paleis van Logistilja.

LOGISTILJA, ASTÓLFUS.

ASTÓLFUS.

Een wonder ongeval, wél waardig te beklaagen,
Daar al de waareld voor verstéld staat, én verslaagen,
En dat my boven al de zinnen heeft ontroert,
Eêlmoedige Prinsés heeft my tot hier gevoert.
Héld Roeland, door de min tot razerny gedreeven,
Leid een beklaaggelyk, én hém onwaardig leeven,
't Geen al zyn eerste roem te deerelyk verdooft.
Angelika, die hém van zinnen heeft berooft, (nen,
Is oorzaak van die ramp, door haar strafwaardig hoo-
Wyl zy in zyne plaats Medoor tot Vórst doet kroonen,
En door zo snoode keur zyn min te tróts veracht.
Zy heeft door wanhoop hém tot razerny gebragt:
Hy, van dat oogenblik doorwoede, én toorn bezéten,
Heeft niet alleen zyn deugd, én dapperheid vergeeten,
Maar al wat ménsch'lyk is, dewyl hy, gantsch verwoed,
In zyne uitzinnigheid, al wat hém ook ontmoet
Vernielt, én ménsch, én vee zyn dolheid doet betreuren;
Men ziet, waar hy zich keert, verwoesten, én verscheu-
Zyn wonderlyke kracht, die nimmer weérga zag, (ren:
En die men vry voor meer als ménschelyk roemen mag,
Word jammerlyk gespilt, steenrotzen, hooven, boomen,
Niets kan de grimmigheid van zyn gewéld ontkomen.
Maar gy, Prinsés, altyd zo mild mét uwe gunst
Voor de ongelukkige, gy, die door uwe kunst,
En heilzaame artzeny veel kwaalen hébt geneezen,
Zult gy ongevoelig van zo groot een rampspoed wee-
Erbarm u over 't lót van die beroemde héld (zen?

Door zyne dwaaze min in zulk een ſtaat geſtélt (gen,
Dat élk, die eer tot nyd wierd door zyn roem bewoo-
Hém nu niet aan kan zien als mét meêlydende oogen.
Ay, Logiſtilja, hoor na myn gebéden; 'k weet,
Indien ge uw goedheid, én uw kunſt aan hém beſteed;
Gy zult gewiſſelyk zyn razerny betoomen.

LOGISTILJA.

Uwe éd'le zórg, myn Heer, is reeds al voorgekomen.
Ik héb, door zyne ramp op 't allerhoogſt ontroert,
Mét myne dienaars hulp, hém in myn hóf gevoert,
Na dat hy, afgemat van woede, én moe geronnen,
Wierd van een diepe ſlaap geſtilt, én overwonnen.
Een édle drank, voor hém op 't kunſtigſte bereid,
Stut voor een wyl de loop van zyn uitzinnigheid;
Hy ruſt op deze koets: maar échter, 't ſtaat te vreezen
Dat al myn kunſt te kleen, én krachteloos zal weezen,
Om hem te léveren in zyn voorgaande ſtaat,
En een volkomen' ruſt.

ASTÓLFUS.

Ik wacht van uwe raad
En uwe gunſt, Mevrouw, al wat ons ſtaat te wénſchen.

LOGISTILJA.

Al héb ik door myn kunſt de elénde veeler ménſchen
Verandert, 'k durf my niet vermeeten dat ik zal
Hém kunnen hélpen in zyn droevig ongeval.
Men zou veel lichter zélf de naare hél doen beeven,
De donder ſtillen, én de bliksem wétten geeven,
De winden témmen, hoe onſtuimig aangevoert,
Als een gemoed 't wélk door de liefde word ontroert.

ASTÓLFUS.

Helaas! Mevrouw, kan uwe kunſt hém dan niet baaten?
En zult gy hém als ongeneeſſelyk verlaaten?

LOGISTILJA.

Ter liefde van uw' vrind, die onverwinb're héld,
Word alles wat myn kunſt vermag in 't wérk geſtélt?
Myn Hófgezin, om hém, wanneer hy komt te ont-
waaken,

Te streelen staat bereid, óf hém iets kon vermaaken,
Mét zang, én snaaren spél, én zoete mommery,
Op zyne kwaal gepast. Licht raakt zyn razerny,
Als meermaal is gebeurt, daar door wat aan 't bedaaren.
Zy nad'ren vast. Elk maak op 't kunstigst voor te vaaren.
Mén wacht' van 's Hemels gunst, door innige gebeên,
Een wénschelyke uitkomst in zo groote zwarigheên:
Die kan alleen 't geweld van zyn ontstélde zinnen
Meêdoogend aanzien, én genadig overwinnen.
Ach! wierd in zyne ziel zyn dolle min geblust,
Ik zag hém haast hérstéld in zyn voorgaande rust.

TWÉDE TOONEEL.

LOGISTILJA, ASTÓLFUS,
ROELAND *slaapende*, *Hófgezin.*

LOGISTILJA.

Verméng mét zang uwe vrolyke snaaren;
Men blus voor altoos zyne gloed.
Hémel, gun zyn ontrust gemoed
Voor de Liefde te vlien, én eeuwig te bedaaren.
Wat heil, wat heil, die zyne ziel behoed,
Voor 't snood vergif van 't liefde zoet!

Het Hófgezin.

Wat heil, wat heil die zyne ziel behoed,
Voor 't snood vergif van 't liefde zoet!

Dans, van het Hófgezin.

LOGISTILJA.

Vergun aan deeze héld uwe genade wéder,
O Réden, geneez zyne smart.
Hoe ongelukkig is, als gy 't verlaat, een hart!
Ay, zie meêdoogend op hém néder.

Alle

Alle te zaamen.

Wat heil, wat heil, die zyne ziel behoed,
Voor 't ſnood vergif van 't liefde zoet!

Het Hófgezin vervolgt zyne dans, ondertuſſchen roept Logiſtilja de geeſten der oude Hélden om haar te hélpen tót Roelands herſtélling.

O gy, doorluchte Héldenſchimmen,
Gy wiens onſtervelyke naam,
In volle luiſter praalt, vereeuwigt door de faam,
Komt uit uw duiſtre ruſtplaats klimmen.
Verſchynt, én ſtérk mét uwe gunſt,
De pooginngen van onze kunſt.

De Héldenſchimmen verſchynen.

DÉRDE TOONEEL.

LOGISTILJA, *Hófgezin, Schimmen der Hélden.*

LOGISTILJA.

Ontwaak, én wil ons hooren,
Laat de Roem u bekooren.
Wie haar aanbidd'lykheden eert,
O Roeland, eeuwig triomfeert.

Logiſtilja mét de Héldenſchimmen.

Ontwaak, én wil ons hooren,
Laat de Roem u bekooren.

Op het geroep der Hélden, ontwaakt Roeland.

ROELAND.

Wat's dit! waar bén ik? wat geluit verzacht myn zinnen?
Wiens édle byſtand komt myn zwakheid overwinnen?
Wat voel ik! is het vier van myne min gedooft,
Dat my zo deerelyk van oordeel had berooft?
O Hémel! ſtond my zulk een gunſt van u te wachten?

Maar, hoe ontroeren my myn treurige gedachten!
Ach! kan ik zonder ſchrik gedénken in wat ſtaat
De min my heeft gebragt door zyn heillooze raad.
Ach! van wat kwéllingen voel ik myn ziel beſtryen,
Wanneer ik overpeins, o ſpyt! myn razernyen! (geeſt
'k Héb, doolende, verwoed, én gantſch beroofd van
Een Schouwſpél, én een ſpót voor ieder een geweeſt.
Een eindeloos verwyt gevoelt myn ziel van binnen.
De réden voel ik weêr ontvonken in myn zinnen,
Maar ongelukkige als ik bén, 't geſchied alleen
Om my, helaas! myn ſchande, én myn rampzaligheên
Te klaarder te doen zien. ach! moet ik overleeven
Myn roem! hoe kan het lót my zwaarder ſtraffe geeven?
'k Stérf ieder oogenblik, van ſchaamte, duizend doôn,
Waar ſchuil ik in myn ramp, ach! waar na toe gevloôn.
Onzaal'ge Roeland? in wat onderaardſche kuilen
Zult gy, na zulk een val, én hoon, u tóch verſchuilen?
Verbérg, zo 't mooglyk is, in 's afgronds duiſtre nacht
U zélve voor u zélfs. O dood, hoor myne klagt,
Hélp my uit lyden. . .

LOGISTILJA.

'k Bid laat uw droefheid vaaren,
Héld Roeland; gun uw ziel een weinig te bedaaren,
Na zulk een onweer als zy korts heeft uitgeſtaan.
De Hémel die, als 't blykt, mét uwe ramp begaan,
U uwe zinnen door zyn gunſt heeft weêrgegeeven,
Eiſcht van uw' dankbaarheid te zorgen voor uw leeven.
Hérſtél uwe eerſte roem, én uwer deugden glans;
Behaal door uwen arm een onverwelkb're krans.
Laat u de ſchaamte van 't voorleden' niet belétten.
Waar is ooit héld geweeſt die niet ſomtyds de wétten
Der réden overtrad, én in de zwakheid viel?
Maar ban, myn Heer, verban voor eeuwig uit uw ziel
De ſnoode liefde, die zo ſtréng haar heeft bezéten,
En wil wat zy u heeft doen lyden nooit vergeeten.

ROELAND.

Helaas! Mevrouw, vergeefs ſtélde ik zulk uit myn zin,
De

De heele waereld weet van myne dwaaze min,
En myne uitzinnigheid, die niemand kan verschoonen.
Mét wélk een aangezigt zal ik me gaan vertoonen
Voor mynen Koning, voor myn vrienden, die myn staat
Verfoeyen? ik verdien zyn toorn, én hunne haat.
De vyand zélf, die my voorheen nooit durfde wachten,
Zal my in 't Oorlógsvéld beschimpen, én verachten.
En gy, myn trouwe vriend, Astólfus, ach! wat smart
Gevoelt door u te zien, myn ongelukkig hart.
Wat dryft uwe éd'le ziel zich nóch met my te moeyen
My, die gy mét meer récht als and're moet verfoeyen,
Wyl ik uw' goede raad gehoont héb, én veracht.
Waar door verdien ik dat gy na myn bystand tracht?

ASTÓLFUS.

Ay, Roeland, wil myn raad op nieuw niet wéderstree- (ven,
Maar, nu de hémel u 't verstand heeft weergegeeven,
Door dees Prinséssen hulp, doen zien aan ieder een,
Dat gy weêr meester zyt van uwe zwakkigheên,
Doe uw verbolgenheid dén vyanden gevoelen:
Wil in hun heilloos bloed 't vuur uwer woede koelen.
Gy weet dat gy alleen door haar bekoorlykheid,
En vals gevley niet waard bedroogen, én misleid,
Wyl duizend andere om haar snoode liefde zuchten.
De braave Sakripant, verheert van ongenuchten,
Op 't hooren van haar trouw, légt reeds het hart door-
boord,
En heeft, uit wanhoop, zich mét eigen hand vermoordt.
En Ferragus, door een gelyke zucht gedreeven,
Heeft zich gantsch troost'loos, én verwoed op reis be-
geeven.
Maar gy wien béter lót van 's Hémels gunst gebeurt;
't Is tyd dat gy 't gerucht van uwe zwakheid steurt.
Laat u voortaan de zucht tót roem alleen bekooren.

LOGISTILJA.

Ja, Roeland, wil een raad voor u zo heilzaam hooren,
Ga, pluk de Lauw'ren die u zyn van 't lót belooft;
't Is tyd dat uwen arm de ontfange hoon verdooft,
Ga,

Ga, réd uw vaderland, ten uiterſten verlégen:
't Wacht zyn behoudenis alleen van uwen dégen.
Gy voert de ſchrik mét u, waar gy u heenen wénd.
Al 't Sarazynſche heir is uw gewéld beként.
De Roem verbeid u, ga, én wil haar eeuwig vólgen;
Maar blyf de ontrouwe min in eeuwigheid verbólgen:
Het is een leidsman die ons ten verdérve voert.

ROELAND.

Mevrouw, ik voel myn hart door uwe reên ontroert:
Myn dapperheid begint op nieuw in my te ontſteeken,
Om myn geleede ſmaad op 's Vyands heir te wreeken.
Aſtólfus, gaanwe daar de waarde roem ons nood:
Nooit was myn zucht tót haar zo hévig, én zo groot.
Myn zwakheid die my korts in traanen deede ſmooren,
Verſtréktme tans alleen een prikkel om myn tooren
Te ontvonken; al myn druk is tévens uitgebluſt;
En ik voel myn gemoed bezadigt, én geruſt.
Maar, hoe zal ik aan u myn dankbaarheid betuigen,
Grootmoedige Prinſés? die my ziet néderbuigen,
Uit diepe érkéntenis; voor zo veel deugd, én gúnſt,
En de ed'le byſtand van uwe onwaardeerb're kunſt.
En gy, wie gy ook zyt, die door uw minzaam kweelen
Half ſlaapende my in myn droefheid bly kwaamt ſtreelen,
Mét zang, én ſnaaren ſpél, 'k bén u te zaam verpligt.
Gy hélden ſchaduwen, die myn ontroert gezigt
Mét uwe mommery verheugt, én komt vermaaken,
Weet dat ge inwendiglyk myn moed hébt doen ontwaaken.
Uw ſpél verveeltme niet, ik héb 't mét vreugd gehoort
Toon nu om ſtryd uw kunſt, vaar in uwe yver voort.

De Hóſjoffers, én Héldenſchimmen betuigen al danſſende hunne blydſchap over de geneezinge van Roeland. De Roem, voorgegaan van de Schrik, én gevolgt van de Faam komt Roeland vermaanen zyn Vaderland zonder uitſtél te gaan verlóſſen.

VIERDE TOONEEL.

De ROEM, de FAAM, de SCHRIK, *met heur gevolg*, ROELAND, LOGISTILJA, *Hófjoffers*, ASTÓLFUS, *Héldenſchimmen*.

De ROEM.

'tIs tyd, o Roeland tyd dat ge u ter wapen geeft.
De ſchrik vliegt voor u heen, waar door uw vyand beeft.
Ga, réd uw Vaderland uit der Barbaaren handen;
Verzaak de laffe Min, verbreek zyn ſnoode banden,
Maak, onverwinb'ren héld, dat gy tóch nimmer 't leed
'tGeen hy uwe édle ziel doen lyden heeft vergeet.

ROELAND.

Neen: waarde Roem; 'k bekén de min had my bedroo-(gen,
Maar'k voel me vry, én buig alleen voor uw vermoogen.
Men geef my wapenen. Ik moet myn Vaderland
Gaan rédden uit de gloed van 's dollen Oorlogsbrand.

Roeland ontfangt de wapenen, die de joffers, én hélden hém aanbieden.

De joffers, én hélden, terwyl hy zyn ongeduld om te vertrékken doet blyken, danſſen wéderom, tót téken van vreugd, waar na door Logiſtilja, haar hófgezin, hét gevolg van de Roem, én de hélden ſchaduuwen word gezongen.

Logiſtilja en de Chooren.

Ay hoor de Roem u nooden:
Volg voortaan alleen haar gebooden.
Neen, neen. vergeet tóch niet
Het leed door de liefde u geſchied.

EINDE VAN HET VYFDE, én LAATSTE BEDRYF.